

SZÉKESFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
háshoz hordással vagy postán küldve:
Egy évre . . . . . 4 frt.
Fél évre . . . . . 2 frt.
Negyed évre . . . . . 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krért
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

3. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székesfejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.) ezimzendők; — a lap ára, hirdetmények és a hirdetményi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében vétetnek fel. — Nyilttérben megjelenő közlemények után három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentelen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

➔ Kéziratok nem küldetnek vissza. ➔

A megyei iskolatanács gyűlése.

A folyó hó 12-kére összehívott évnegyedes megyei iskolatanács gyűlést tanfelügyelő nagyságos Kolossváry Miklós ur megnyitotta üdvözlővén a tanács tagjait. Elnöklő tanfelügyelő ur felolvasta évnegyedes iskolalátogatási jelentését, s ez alkalommal is ismételte azon már fájdalommal hallott panaszokat, melyeket talán jobb volna agyonhallgatni, és elfelejteni azon benyomásokat, melyek a népoktatás körül tapasztalt elősorolásakor oly szomorítólag hatottak? — de a nyilvánosság, és az ügy iránti kötelesség a közlést parancsolja.

Öt év óta van már szentesített, és hiányai mellett is elég szabadelvű iskolatörvény, van a megye területére kiható iskolatanács és végrehajtó politikai hatóság, van elég költséges közigazgatás, és mégis alig vagyunk ma a népnevelési komoly munkának kezdetén*). És miért? Ugy látszik a polgári erények érdeke maiglan kihálóban van, mely a lelkiismeret felelőssége által cselekedetben szokott üdvösen nyilatkozni.

Az államnak nincs elég pénzereje, hogy parancsolhasson a tanügy érdekében, hanem gyanusítható elnézést gyakorol és eltűri az iskolatörvények iránti több mint engedetlenséget, a nyílt tiszteletlenséget.

A közigazgatás különben szolgálatkész közegeinek egész a falubiróig nincs ideje és gondolja a neve-

*) Épen a megyei közigazgatás emészt fel a tömördek más közegek mellett aránylag legkevesebb költséget s legkevésbé mondható ez költségesnek. Különbösen pedig a népnevelés ügyének előmozdítására és kezelésére külön országos hatóság is van, s ha hiány észlelhető e téren nem egyedül és főképp a közigazgatási hatóságnak tulajdonítható, melynek más hasonlólag igen fontos teendői vannak. Szerk.

lés ügyére lelkesen figyelni, pedig buzgó közreműködése életfeltétel a siker eléréséhez. — Hozhat az iskolatanács legüdvösebb irányu határozatokat, ha a hatósági végrehajtás közönyös sőt hanyag, akkor az eredmény minden ügybarátra nézve lehangoló marad. A közműveltség befolyására, fájdalom, támaszkodni nem lehet. Az itt-ott mutatkozó lelkesedés nem indít közselekvőséget; kell tehát, hogy a hatóság esetleg pénzbírság, büntetés terhe alatt adjon súlyt, habár egyelőre kényszerített munkálkodásra.

Elég akadályul szolgál az anyagi erő kimerültsége. Tapasztalható ez a szükséges tantermek hiánya, vagy hiányossága — a taneszközök beszerzése, szaporításánál. Akadályozza az 5%-os iskolaadó beszedését, a tanító pontos kifizetését, a pusztai iskolák beosztását a községekhez, a számadások szigorú nyilvántartását, iskolaszékek életrevalóságát.

A felekezeti cégeknek is szabad tér maradt a féltékenység — elfogultság — s a törvény gyengével a népoktatás törvényeinek ellenszegülni és diadalmasan rámutatni a közös iskolai rendszer u. n. sajnos gyümölcseire, az iskoláztatás hanyatlására, melyet tagadni nem lehet.

Tanfelügyelő ur felolvassa panaszja indokolására a szomszédmegye bizottságának az iskolatörvények végrehajtása érdemében hozott határozatát, mely nem engedi meg a szolgabíráknak, hogy tudomást se vegyenek az iskola ügyeiről, hanem világosan és tüzetes hangszólyozza a felelősség kikötése mellett a kötelezett teendők teljesítését. Összehasonlítással felolvassa elnök ur a fejérmegyei bizottság azonos kérdésre vonatkozó határozatát is. — Az iskolatanács ugyanis betervezte a bizottsághoz az egész évi iskoláztatás állását, annak statisztikai szomorú ada-

tait, a botrányos mulasztásokat, melyek parancsolólag követelnek orvoslást. Kérte az iskolatanács a felelősség, esetleg büntetés alkalmazását, mert nemzetellenes bűnnek tartja az iskolaügyeket továbbra is elnézéssel magára hagyni. Az erre hozott határozat nem tartja szükségesnek közegeit újabban sürgetőleg, buzditólag felszólítani, vagyis megengedi tovább is semmit sem tenni. Ilyen körülmények között szerencse, ha egyik másik erélyesebb falusi előjáróság kivételesen közreműködik az iskoláztatás előmozdítására. Miért is az iskolatanács szükségesnek látja a tanfelügyelői jelentés egész adatsorozatát jegyzőkönyvbe felvenni és a megyei bizottsághoz betervezni azt ismételve megkérni, hogy az illető tiszti közegek a felelősség szigorú terhe mellett a büntetések alkalmazásával odahatni köteleztessenek, hogy az eddigi mulasztások lehetőleg jóvátéessenek.

Egyes ritka örvendetes tapasztalatokat elismeréssel jelent be tanfelügyelő ur, jótékonyágokat, adakozásokat, melyekről az iskolatanács örömmel vesz jegyzőkönyvileg tudomást, és köszönetét óhajítja azoknak kifejezni.

Több rendbeli miniszteri leiratokat, mint az iskolába járó gyermekeknek mutatkozó ragályos betegségek esetében előirt mihez tartást; továbbá a bécsi világkiállítás meglátogatására Móroc Istvának, valamint Perényi Bélának adományozott 100 forintot helyben hagyó leiratát, melyben az illetők tanulmányainak közzétételét közel kilitásba helyezi; az iskolatanács tudomásul veszi.

A székesfejérvári tanító-egylet megválasztott képviselőit, Göbel János és Janny József urakat tanfelügyelő ur bemutatja.

A székesfejérvári népiskolák közös jellegűvé

TÁRGZA.

Nők a kávé mellett.

— Fresko-beszély. —

Irta: EDGÁR.

(Folytatás.)

— Foglaljatok helyet kedvesim! — kiáltá Csalmanyé, egy édes pillantást vetve titokban az arany-sarkantus vitéz felé, de a melyet az arany-sarkantus vitézzel együtt Szendeyné és Virginia kisasszony is észrevett.

— Kedves asszonyom! (ez a senatorté illette) oda a főhelyre, a szokott helyére; ön pedig Gyomrossy ur ide üljön Virginia kisasszony mellé; (hálás mosoly Virginia részéről s az arany-sarkantus vitéz részéről pedig egy elegans bók.) — Ah kedves Szendeyném, te pedig ide Gyomrossy ur mellé (Szendeyné tetszőleg mosolyog, de a figyelmes szemléllő észrevehetné e mosolyban az éles gúnyt); — Alfonsine! te igazán kedves vagy; soh'sem engedted meg, hogy én jelöljek ki számodra helyet; látszik, hogy nálam otthon érzed magad; mint örülök! — Marie, ah Istenem! már ismét olvas! jer ide, ülj mellém kedvesem.

— Ah! ez isteni költemény! Oh imádom Zengey Emilt! Tőle van! Ilyet csak ő írhat! Tele van epedő szerelemmel, mint az ő költői lelke! Ah, de a kit a költő szeret, az — tündérő.

— Valjon tubákolnak a költők? — kérdé csipősen Szendeyné.

Marie kisasszony erre a szóra alétan roskadt a kávé mellé s aléltágában oly édesre csinálta a kávé, mint Gyomrossy Ágost ur mosolygása.

— No már az igaz, hogy sohase hittem volna — kezdé a senatorté asszony, (miután tapasztalá, hogy a kávé ma ismét kitünő, a mi mellett mulhatlanul meg kell szólni valakit) s itt megállt, a kíváncsiság kérdését várva, melyben nem is csalódott.

— Mit kedves asszonyom? Talán bizony a....

— Oh dehogy! Egészen más édes lelkem. (Pedig hát azt sem tudta mit is akart az felespikálni.) No már én sohase hittem volna... de ugyan hogy is?... nem hallották még, édes lelkem... Gyomrossy ur sem?... (s közbe-közbe egy-egy eláztatott kuglof darabkát (?) vett a szájába.)

Gyomrossy ur pedig égföldre esküdözött, hogy ő nem hallotta!... (és a kuglof-darabkák (?) nála is akképpen szerepeltek.)

— Hát bizony az a Fellegváry megkérte a Kendey Margitot.

E pillanatban lépett a verendára Aurélia kisasszony, ki hallván a senatorté szavát, halavány lett, mint a sárga liliom.

— Nos?

— Nos?! — sürgeték a senatorté a jelenlevők, néhány pillanatig békét hagyva a párolgó kávénak.

— Hát az történt, hogy Kendeyné megígérte neki a leányát, Kendey azonban tiltakozott ellene s mindenféle csavargó lumpnak, zugirkásznak mondta Fel-

legváryt szemtől szembe. Ebből aztán az történt, hogy rúttul összeveszttek ott a nők előtt s Géza ur párbajra hívta Kendeyt.

— Szörnyűség!

— Lehetetlen! — mondák, de azalatt oly darab kávé kuglofok tüntek el a föld színéről, melyek ily hirtelen való eltűntetése is lehetetlennek látszott, míg meg nem történt.

— Már pedig úgy van, édes lelkeim; nem mondanám, ha úgy nem volna. Én ugyan mosom a kezem, mert mástól hallottam, ki szintén jelen volt: a Krisztiáninétől, ki már azóta haza utazott.

— Én elhiszem, hogy úgy van — jegyzé meg Szendeyné asszony kéjes mosolylyal, melyet a boszu sikerének érzete idézett ajkaira, miután Kendeyékkal nagy haragban volt, a miért egyszer Kendeyné csipősen nyilatkozott az életes delnő ifjúkori öltözékéről s kaczer magaviseletéről — olyan ostoba asszony — uram bocsá! — az a Kendeyné; mitem gondol leánya sorsával, odadobja egy éhenkórász gavallér karjaiba, na mert szerelmes, vén létére, Fellegváryba.

Aurélia kisasszony véresre harapta ajkait. Bántotta az, hogy egykori udvarlóját oly lealázólag említik s másrésztől gyűlöletet érzett Géza iránt, a miért az őt hűtlenül elhagyta. És ez a gyűlölet erős volt. Ah! mint szorotte volna darabokra szaggatni a hűtlen udvarlót, azután meg Szendeyné asszonyt!

A kávé-düh (a pletykázás e találó kifejezése) egész borzalmas nagyságában kitért most. Minden arcon a lázas fölhevülés gyanus pirja égett.

történt nyilvánítását tanfelügyelő ur az iskolatanácsnak bejelent. Örvendetes tudomásul vétetik.

A székesfejevári iskolaszék elnöke Say Rudolf ur bemutatja tervezetét a népoktatás újabb szervezése érdekében. A tervezet megbirálására, illetőleg véleményadásra tanfelügyelő ur Venosz Imre kanonok urnak elnöklété alatt Fekete János és Kohut Sándor tanácsos urakból álló bizotmányt nevezett ki, jelentésök várattván.

Többen folyamodtak magán iskolanyitás jogáért, mely folyamodványokat a törvényes kellékek határai között pártolól fogja a miniszteri jóváhagyás alá felterjeszteni az iskolatanács. Ugyanez alkalommal többen visszautasítottak mint olyanok, kik a nyilvános iskolák jogával kötelezetteknek vannak elismerve. A magániskolák jogát valószínűen azon hitben kérelmezik, hogy ezáltal a kötelezettségek egy része alól reménylik felszabadulásukat, és kibújni törekszenek a már elvállalt nyilvános iskolai kötelezettségek alól. Hogy az iskolatanács ilyen játékot üzni nem enged — nagyon természetes.

Bicskén a már évek óta sürgetett iskolaszék megválasztása maig sem eszközöltetett. A törvény értelmében utasítatik az iskolatanács részéről egy évi időtartamra az iskolaszék kinevezésére; miért tanfelügyelő urat hatalmazza fel az iskolaszék tagjainak kijelölését eszközölni.

A betervezett tanítói díjlevelek hiányai alkalmából szükségesnek találta az iskolatanács jövőre a díjlevelek újabb, kiigazított szövegezését megállapítani, egyszersmind kikötni azokban azon időtartamot, mely a tanító, ugy az iskolaszék által netán óhajtottó személyváltozás esetében mint fölmondási határidő szerződésint leszen betartandó a kölcsönös jog és érdek megóvása céljából. Ezen időtartam kötelezettsége a viszonyok tekintetbe vétele mellett hat héttől három hónapig terjedhet. Az így kiállított díjlevelek már egyöntetűsége céljából is utólag a hiányosak alkalmilag újabb díjlevelekkel lesznek kicserélhetők. A díjlevél-minta szerkesztésére, illetőleg szövegezésére Say Rudolf, Göbel János és Janny József tanácsos urak bizattak meg, jelentésök várattván.

A székesfejevári iskolaszéknél történt tanítóválasztás jelentéséhez nem levén a díjlevél csatolva — a hiány avval indokoltatott, miszerint a választás csak két próbára érvényes, tehát ideiglenes természetű levén — nem találtatott kiállíthatónak. Az iskolatanács méltányolván az indokot, ezáltal a díjlevél rögtöni pótlását nem látja szükségesnek, de a többi tanító díjleveleinek törvényszerinti közelebbi kiállításakor ez utóbb választott díjlevele is pótlandó lesz az ideiglenes minősítés kijelentésével.

Miután alig van községi iskola, mely hivatalos intézkedést ne tenne szükségessé, majd a hátralékos számadások benyújtása, majd az iskola felszerelés hiánya, az 5%-os iskolaadó beszédésének megtagadása, a faiskola felállítás, a zúgiskolák bezárattása, szállóhegyi lakók gyermekeinek iskoláztatása, s

egyéb felmerült rendtelenségek végett; az iskolatanács sok számu intézkedésre volt hivatva figyelmét kiterjeszteni, mely tárgyak elintézése, végre a jegyzőkönyv hitelesítésére felkért tanácsos urak kinevezése után a gyűlés elnökileg feloszlatottat.

A kukoricza vetéseknek

ürgék és madarak elleni megóvásáról *).

A két utóbbi évtizedben előfordult száraz lefolyású évek alatt gyakorta ismétlődött azon kalamitás, hogy a kukoricza ültetések majd az ürgék és egerek, majd a varjúk és pacsirták igen megrongálták, illetve gyakran teljesen kipusztították, úgy hogy a földműves kénytelen volt kukoriczának szánt földjét újra beültetni, s e másodszori ültetés után nyert termésben a földműves táradtságának csak gyér jutalmát lelte. — Miután a legközelebb lefolyt inséges év után — inkább mint valaha — szükséges gondoskodni arról, hogy a földműves, termelésének bármely ágában, fáradozásának jutalmára s az elmúlt év veszteségeinek legalább részbeni pótlására a lehetőségig biztosan számolhasson; miután a most uralgó szárazság s az egereknek a mult évben is tapasztalt pusztításai folytán méltán tarthatni attól, hogy a földműves kukoricza ültetésével a fennebb említett bajnak nézhet elbete: azt hiszem, szívesen vendik e lapok tisztelt olvasói, a földművelés terén oly sok gyakorlati tapasztalattal bíró amerikai gazdáknál a kukoricza ültetéseknek az ürgék, egerek és madarak pusztításai ellen való megóvása végett, alkalmában levő módoknak közlését.

Az eljárás következő: Mielőtt a kukoriczaszemek egészen megkeményednének, a legszebb csövek kiválasztatván, párosával a füstölő-kamra vagy kéménybe felakasztatnak, s a szokásos füstölés ideje alatt 2—4 hétig otthagytatnak, s ezental az ültetés előtt közvetlenül is megfűstölhetnek.

A füstben találtató sav a csírt meg nem rongja, de a magra oly nagyon reápadva marad, hogy azt úgy az ürgék mint a madarak meg nem érintik. Sőt miután a korom ismert hatásos trágya-anyag, ezen eljárás a növényeknek még gyorsabb kikélesét és bujább tenyészését is előmozdítja. — A vetéshez természetesen a csövek közepén ülő, legkifejtettebb szemek veendőek. — Eddig az amerikai eljárás.

Azonban eszmetársulásnál fogva, egy hasonló módot ajánlhatok; t. i. miután köztudomásulag a lemorzsolat kukoriczát vetés előtt beáztatni szokták, így a tiszta víz helyett lehetne az áztatáshoz olyant venni, melyben a kémények tisztogatásából lehulló korom lenne feláztatva oly mennyiségben, hogy a víz azáltal veresbarnára festve legyen.

Az amerikai gazdáknál, fennebb leirt eljárás oly egyszerű s oly kevés munkát és költséget igénylő, hogy méltán megérdemli, miszerint azzal — különösen városunkban, hol a kukoriczatermelés oly nagyban üzetik, de megyénk területén is kísérletek tétessenek **).

S. K.

*) Ezen érdekes közgazdasági közleményt, mely egyik kitűnő megyei gazdasági írók tollából eredett — gazdaságoságunk figyelmébe ajánljuk, s erre a vidéki főleg gazdasági lapok figyelmét is felhívjuk. Szerk.

**) A kísérletekből mutatványokat igen szívesen fogadunk. Szerk.

Megjegyzések

Klingenberg Jakab urnak, a „Székesfejevárban” megjelent cikkére.

Hogy „Közügyeink legfontosabbikáról” cím alatt napvilágot látott közleményem szavai nem hangzottak el a pusztában, s hogy Kl. ur is érdeklődve hozzá szól, igen sokra becsülöm. Minél többen szólnak valamely felvetett gondolathoz, s minél többoldalulag vetetik meg valamely tárgy, annál inkább lehetünk az elfogadott dolgok valódi becséről biztosítva. Ezuttal pedig, közlött cikkem, és Kl. ur soraira nézve röviden megjegyzem a következőt:

Közleményemből világosan megérthette bárki, hogy belv. községi fitanodánkról szóltam; s minthogy abban, a 6 évfolyamra szabott népisk. tantárgyakat négy év leforgása alatt adjuk elő, ezen hibás rendszernek a törvény értelmében átváltoztatását óhajtottam. Miként az I. és II. osztályban egy évre, egy tanfolyam van felvéve, ugy a III. és IV. osztályban a 3., 4., 5. és 6. évfolyam ne két, hanem négy évre lenne megszabandó. Hogy ezt a gyermekek fejlődése és haladása érdekében nem csupán óhajtni, hanem kívánni és sürgetni is valami nagyon jogos dolog, ugy hiszem senki sem fogja tagadni. Ennek kapcsán jeleztem továbbá azt, hogy a legügyesebb tanerő, megfeszített szorgalom s legodaadóbb készség mellett sem bírja, — ily hibás beosztásnál — a paedagogia szigoruan alkalmazott elvei nyomán eszközölni, hogy a népiskola gyermeke, egész életére kiható nevelés-oktatásának olyatén erős alapját elsajátíthatná, mely őt később megbízhatóan önállóságra vezesse.

Ez, cikkem dióhéjba szorított értelme.

Már most, hogy a kor kívánalmainak megfelelően reorganisálendő belv. községi fitanodánk melyik osztályból foghatnának gyermekeink a középtanodákba menni, azt nemcsak a törvény, hanem Kl. ur szavai is világosan megmondják: „Ha az előkészítő 4 osztály tökéletesen megoldja feladatát, ugy kétségkívül megengedhetőnek mondhatjuk már a 6 osztály népiskola 4. osztályából a középtanodákba való átlépést.” S mivel részéről tanodánknak oly átváltoztatását óhajtom, a minő iskolának 4. osztályából (illetőleg évfolyamából) Kl. ur is megengedi a gyermekeknek a középtanodába való átlépést, — nem homály leple alatti hagyás vagy meylefedkezés, — hanem nem volt célozm, nem tartottam elkerülhetlen szükségesnek, egy szükkereti, sok mindenféle igényeknek szolgáló társadalmi hetilap hasznos, 9—10 tanoncoknak, négy évi elemi iskola látogatás után a középtanodákba menni. Hogy nem minden 9—10 éves, és IV. évfolyamot végzett gyermek alkalmas a középtanodák látogatására, s hogy ettől eltekintve, számtalan más akadály is nehezíti s áll ügyünknek útjában, sajnos! bőven tudom, s Kl. urnak egészen aláírom.

De, hogy gyermekeink a középtanodákról menés előtt, a hat évig tartó köznapi népiskolai cursust általában végig hallgassák, ebben nem értek egyet Kl. ural. Nem szólva az idővesztésről — a mi pedig szinte lényeges —, ha csupán a középtanodák első osztályainak tananyagát a népiskolák 5. és 6. évfolyamának tananyagával egybevetem, nem látok oly roppant nehezségeket, melyeket a 4. évfolyamot sikerral bevégzett elemi tanuló le nem küzdhetne. Vagy a középtanodák első osztályaiban alkalmazott közlő vagy bevívó

Oh most lehet rágódni az irigyelt, azaz gyűlölt emberek becsületén. Oh imádott kávé! a kit azért találtak fel, hogy erőt adjon a nyelvnek az — emberja vitó munkára! Oh ti emberjavító szende nők — ott a kávé mellett! Ti titkon ragyogó csillagai a megromlott, a beborult társadalomnak!

Az aransarkantus vitéz látva, hogy a közfigyelm a szónoklat terére tévedt, felhasználta a kedvező alkalmat s nagy gyorsasággal csepte ki a negyedik kuglóf-darabot a tányérból s igyekezett minél hamarabb behányani kávéjába.

Ó (férfi levén) csak evési dühöt érzett a kávézás alatt.

— Már az igaz, hogy botrányosan viseli magát az a Kendeyné — kapta fel a szót Lambert Joachimné asszonyság; — olyan pöffeszkedő, mint egy páva; azt hiszi, hogy mindenki őt bámulja s térdet-fejét hajt neki. Csak azt várja! Pedig hát micsoda familiából való? ... a Panyóka familiából. Isten ne vegye bűnül, csak egy czukrász volt az apja.

— Az öregapja! — igazítá helyre a lelkiismeretes aransarkantus vitéz exconsiliárius; — az apja tabulae regiae notárius volt, később pedig urbéri főtörvényszéki előadó ülnök. Bocsnatot kérek — igenis ugy volt. (Daczára, hogy ekkor már a negyedik kuglóf-darab rendeltetési helyére utazott, Gyomrossy ur mégis nagyon megjédt Lambertné asszony lesújtó tekintetét.)

— No az mindegy: apja vagy öregapja! — pattogott Alfonzine urhölgy — különben a nagy uraság mellett maholnap dobót ütnek a házuknál. A hitelezők

szorongatják Kendey urat s aligha nem liquidál egy pár nap alatt.

Szendeyné gúnyos ajk-bigygyesztéssel tekintett a beszélőre s azt gondolta magában: „hanem a te férjed mégis aligha nem hamarabb liquidál!”

Csalmayné ő nagysága is megvetőleg bigygyeszté ajkait:

— Tisztelem Fellegváry izlését! Egy holdkóros, affektáns leányt venni nőül, a ki olyan ostoba, mint egy liba; csak viháncozni tud s mégis majd elrepül az izléstelen cifraszágoktól. Uram teremton hogy öltözködik! Ridicule! s a mellett az a könnyelmű, ledér magaviselet! az a gög! Pfúj!

Az aransarkantus vitéz helyeslőleg bólintott fejével, a mi nem kerülte el Csalmayné figyelmét.

— Egyébiránt a zsák megtalálta a maga foltját. Összeillenek nagyon! A szegény Fellegváry! azt hitte, hogy Auréliával is ugy lehet banni, mint a közönséges libákkal. Az én Auréliámmal, ki három nyelven beszél s olyan műveltsége van, mint egy udvarhölgynek! — Kénytelen volt rajta kiadni, oly botrányosan viselte magát. Egy zugirkász az én Auréliámmal! Hahaha!

— Ha még csak irkász volna! — jegyzé meg Marie kisasszony, ki nem feledheté azt a „sticklit,” hogy egyszer Fellegváry a Damen-Walzerben oly hirtelen letette és semmikép sem akarta meghallgatni a „Családi kör”-ben megjelent legújabb költeményt, mit a Damen-Walzer után akart elszavalni neki a kisasszony. — De még csak nem is „irkász.” Jelent-e meg tőle csak egyetlen költemény is? Oh nem. Irt-e mást, mint

báltudósításokat és ocsmány politikai cikkeket? oh nem! Ó nem író, ő egy lump, egy országos korhely, ki minden reggel a kártya-asztalnál virrad meg; sőt hamisan játszik — a bátyámtól tudom, hogy mindig nyer — s abból él; a bátyám tudja ezt jól, mert sokszor megfordult ott, a hol ő.

— De hisz ha kosarat kapott Kendey Margittól? — szolt közbe Virginia kisasszony, biztató pillantást vetve az aransarkantus vitézre, ki folyvást a mozsolás kuglófra pislogott — én ugyan azt hallottam, hogy Fellegváry nem szerette Margitot, hanem csak daczból udvarolt neki.

Aurélia kisasszony szive nagyot dobbant: oh, ha ugy volna! és most már a gyűlölet helyét édes, kételkedő remegés foglalá el.

— Igen, oh igen — folytató Virginia kisasszony nekimelegedve s egy hizelő pillantást vetve Aurélia kisasszonyra — egy affaire miatt faché támadt Géza és — bocsnat édes Auréliám! — közöted.

— Ugy van! — sohajtá Aurélia öntudatlanul, a miért aztán Csalmayné ő nagysága megdorgálta szemével.

— Hanem azért most is rólad ábrándozik szegény bolond! — mondá Virginia mosolyogva. — Milyen derék, hogy kiadtál rajta, mint egy semmiházi lumpon.

— Mit?... az nem igaz!... ő nem semmiházi! — kiáltá Aurélia kisasszony elragadtatva, azaz felindulva.

Mindenki csodálkozva és megbotránkozással tekintett reá, Csalmayné pedig elajult.

(Vége következik.)